

[Undervisningsministeren.]

ligt, men senere, da Loven var gennemført, og man for Alvor skulde have Planen i Enkeltheder, saa havde man bedt dem om bare at skrive op alt, hvad de kunde finde paa. Det bad det ærede Medlem mig om at svare paa, og det skal jeg gøre.

Jeg har naturligvis faaet Artiklen, jeg fik den for øvrigt efter Mødet af det ærede Medlem; den findes i „Fyns Stiftstidende“ og formentlig altsaa i en hel Række andre Blade. Det ærede Medlems Resumé af denne Artikel er imidlertid, om jeg saa maa sige, noget i de grove Træk, det er stærkt forgrovet og understreget og fremhævet. Men det skal jeg for saa vidt ikke opholde mig ved, for jeg vil erkende, at Artiklens Mening og Tendens er utvivlsomt hos Læserne at fremkalde det Indtryk, som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen mener at have faaet af den og her har gengivet. Men Artiklen er meget forsigtigere skrevet. Den er et Pragteksemplar paa Perfidi — det er jo netop Perfidiens Hensigt ved nogle Andtninger, ved nogle Forskydninger o. s. v. at give et andet Indtryk, et langt større og værre Indtryk end det, som Artiklen i og for sig bogstaveligt siger —, og dette skal jeg nu bevise.

Det ærede Medlem vilde gerne have de Skrivelser, det her drejer sig om. Ja, dem har jeg her. Denne Artikel citerer den Skrivelse, der i Fjor Vinter blev sendt til Seminarierne om at fremkomme med et foreløbigt Overslag:

„De af Lovforslaget nu nødvendiggjorte Bygningsforandringer skal alene tage Sigte paa at skaffe Lokaler til den 4de Klasse, til Sløjdundervisning og til de Hjælpeklasser, som eventuelt vil være nødvendige paa Grund af de to ældste Klassers Deling i Linier.“

Og saa kommer Perfidien, idet man udelader alt det, der gik i Forvejen i Skrivelsen, og som refererer til tidligere Planer i Ministeriet og Forhandlinger om Parallellklasser, om Skolekøkkener — De husker Fru Bangs Forslag om Fællesseminarier over hele Landet.

Det er til saadanne tidligere Forhandlinger og Skrivelser, der refereres; men det udelader Artikelskriveren, hvorved Ordet „alene“ faar en helt anden — og falsk — Betydning end den, det i Virkeligheden har. Og naar vi saa kommer til den sidste Skrivelse, den af 20. Juni, ja, saa citeres der, at der gøres opmærksom paa, at vi skal meddele, hvad Seminarielovens Gennemførelse vil koste, og saa er det ikke forbudt at fremdrage Mangler, som ellers maatte findes i

Seminarierne, og som man nu burde benytte Lejligheden til at imødegaa — gennem Aaringer har vi jo haft Ønsker og Krav. Men saa føjes der til — ja, hvad føjes der til? Det kunde det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen ikke læse, og det kan ingen Læser læse, og deri ligger Perfidien, det ender nemlig med nogle Prikker. Efter at dette er sagt, staar der: „men“ og saa fire Prikker o. s. v. og Citationstegn.

Hvad er det, man har udeladt? Nu skal De høre, hvad man har udeladt — det er ogsaa Svar til det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby)s sidste Tale, der bebrejdede mig, at man ikke havde indskærpet, at de ikke maatte tage overflødige Udgifter med, men kun nødvendige. — Det, man har udeladt i „Fyns Stiftstidende“ og i andre Højreblade følger, var, at man forlangte, at der „ikke stilles videregaaende Kraw end det er absolut nødvendigt“.

Det er et Pragteksemplar paa Perfidi: i den første Skrivelse udelader man Indledningen, som forklarer det, der citeres; af den sidste Skrivelse udelader man Slutningslinierne, som siger det, det kommer an paa.

Dermed haaber og tror jeg at have besvaret det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens i og for sig berettigede Spørgsmaal, og det glæder mig, at jeg har faaet Lejlighed til fra denne Talerstol og i dette Ting at faa klynget en saadan Artikel op paa Skampælen.

Der er ogsaa talt af de andre Egenes Repræsentanter. Der er talt om Ranum, og hvad Befolkningen i Ranum-Eggen vilde lide o. s. v. Det glæder mig i og for sig at høre, at man paa disse Egne, vel ogsaa i Kommunalbestyrelserne, sætter saa megen Pris paa Seminarierne; vi har ikke altid i Ministeriet haft en levende Følelse deraf; vi har mange Gange maattet høre, at man i det stedlige Sogneraad, i den stedlige Kommunalbestyrelse nærmest betragtede Øvelsesskolen som en Byrde og ud fra den Betragtning søgte at vælte saa mange Udgifter over paa Staten som paa nogen Maade muligt, naar der var Tale om Forbedringer og Forandringer. Jeg kunde nævne adskillige Eksempler derpaa. Saa har mit Lovforslag ikke haft anden Virkning, har det i alt Fald haft den i høj Grad at vække Forstaaelsen paa disse fire Steder af, hvad det betyder at have et Seminarium med Øvelsesskole o. s. v.

Men hvad nu Ranum angaar, er det sikkert nok, at Øvelsesskolen deroppe er meget ringe, der er talt om de 170 Børn — det var vist det ærede Medlem Hr. Elgaard, der drog det frem. Tallet er rigtigt nok, men nu er det ikke sikkert, at de har saa